

Lucy
529

8227

1

299 515.

529

299575

ԵԿԵՂԵՑԱԿԱՆ

ՍՈՒՐԲ ՊԱՏԿԵՐՆԵՐ

աշխատասիրեց

979

979

ՀՈՒՀԻ

Տպարան Ա. Մ. Մանասի-Յակոբյանցի
Типо-Литографія А. М. Мугдусіакопова.
1898

Дозволено цензурою. Тифлисъ, 4 юня 1898 года.

ԵԿԵՂԵՑՈՒԹՅԱՆ ՍՈՒՐԲ ՊԸՏԿԵՐՆԵՐ

Ամեն մի եկեղեցում մենք կախած
ունինք կրօնական կեանքից վերցրած զա-
նազան սրբերի պատկերներ: Այդ պատ-
կերները մենք յարգում ենք, պատում:
Սրբերի Աստուծուն Հաճելի վարքը, արար-
մունքները և քրիստոնէական Հաւատի
Համար նահատակուիլը, կամ մարտիրոսա-
կան մահը մեզ ստիպում են դորանց չը
մոռանալ, յարգել և պատուել: Այս ջեր-
մեռանդ պատուասիրութիւնը, յարգանքը
մի պատկառելի զգացմունք է դէսլի նորանց,
ինչպէս առ Հասարակ Ժողովուրդը պատ-
ւում է արժանաւոր մարդկանց: Մեր Տէր

հժ 533
529 - 2009

(680 - 93)

Յիսուս-Քրիստոսը փարիսեցիներին նախա-
տելով ասում է. «Ով որ սեղանով է երգ-
ւում, երգւում է նորանով և այն ամեն
բանով, որ նորա վերայ է և ով որ երգ-
ւում է տաճարով, երգւում է նորանով և
նորանում բնակւողով (Աստուծով) և ով
որ երկնքովն է երգւում, երգւում է Աս-
տուծոյ աթոռով և նորանով, որ նստում է
նորա վերայ» Մատթէոսի ԻԳ. 20, 21,
22 և 23: Այստեղ հասկանալի է, որ սե-
ղանով երգւողը՝ միւսնոյն է, թէ երգւում է
պատարագով, տաճարի անունով երգւողը՝
երգւում է Աստուծոյ անունով և երկնքով
երգւողը՝ երգւում է Աստուծոյ աթոռով:
Սեղանը և պատարագը յարաբերութիւն
ունին իրար հետ, եկեղեցին Աստուծոյ
հետ և երկինքը Աստուծոյ աթոռի հետ:
Նշանակում է պատկերն էլ կապ ունի նորա
հետ, որի սկզբնատպից նկարուած է և
պատկերի առաջ երկրպագողը միւսնոյն է

թէ երկրպագում է կտաւի վերայ նկա-
րուած սրբին, մտքով վերանալով երկինք
նորա սկզբնատպի առաջ: Կտաւի վերայ
նկարուած պատկերը յարաբերութիւն և
կցորդութիւն ունի իսկական այն անձնա-
ւորութեան հետ, որից նկարուած է պատ-
կերը և իւրաքանչիւր նորա պատւոյը գրե-
թէ պատւում է իսկականին: Քրիստոսի
հաւատացեալ իւրաքանչիւր մարդ նայե-
լով Տէրունական կամ այլ սրբոց պատկեր-
ներին, իսկոյն և եթ մտքով վերափոխ-
ւում է գէպի նորանց և մարդ երեւակայիլով
նորանց կրած տանջանքները, չարչարանք-
ները և նահատակութիւնները, ապա երկ-
նային յաւիտենական փառքի արժանի լի-
նելը, սիրտը լցւում է բարի զգացմուն-
քով, խիղճը կատարելապէս կենդանու-
թիւն ստանում և Ս. գրքի խորհուրդ-
ները մնում են կենդանի նորա համար:
Ներկայումս ամեն մի տանից, առաւելա-

պէս ամեն մի դիւանատնից, կախուած է կայսեր պատկերը, ով որ այդ պատկերին պատուում է, միւսնոյն է թէ կայսերին է պատուում, իսկ ընդհակառակը պատկերին անպատուողը՝ միւսնոյն է թէ անպատուում է կայսեր: Եթէ մահկանացու կայսրներին պատուում ենք, որ նորանք մեզ խաղաղութեան մէջ են պահպանում, ապա որքան թանկ պիտի լինի այն պատուասիրութիւնը տալ այն սրբերին, որոնք նահատակուել են հաւատի համար, Ս. Գիրքը քարոզելուն համար: Երանելի Պօղոս սրբազան առաքեալը այդ եկեղեցիներին յորդոր է կարգում, չը մոռանալ իրենց առաջնորդներին. «Յիշեցէք ձեր առաջնորդներին, որոնք Աստուծոյ բանը քարոզեցին ձեզ, նայեցէք նորանց վարմունքի վախճանին և հաւատին նման կացէք» Եբր. ԺԳ. 7»:

Պօղոս առաքեալը ժողովրդին յիշեց-

նում է իրենց առաջնորդներին չը մոռանալ, այդ մի խրատ է:

Երկու ծանօթ ընկերներ իրենց ընկերսիրութեան կապը իրար մէջ անմոռաց պահելու համար, իրենց լուսանկարները իրար են ընծայում, իրար չը մոռանալու: Պատկերները միշտ անմոռաց են պահում իրենց սկզբնատպին: Եթէ մի հասարակ լուսանկար անմոռաց պիտի պահէ իւր իսկականին, ապա որքան անմոռաց պիտի պահէ այն իւղանկար սրբի պատկերը, որ կախած ունինք մեր եկեղեցիներում, չէ որ մենք աւելի անմոռաց պիտի պահենք այն սրբերին, որոնք նահատակուած են հաւատի և ճշմարտութեան համար:

Ս. Գրքի մէջ գրուած Աստուծոյ տառն պատգամներից առաջինն է. «Բացի ինձանից դու ուրիշ աստուածներ չունենաս: Քեզ համար կուռք չը շինես ամեն

բանի նմանութիւնով, ինչ որ վերև երկնքումն է և ներքև երկրի վերայ և երկրի ներքև ջրերի մէջ, նորանց երկրպագութիւն չը տաս և չը պաշտես նորանց, որովհետև ես եմ քո Տէր Աստուածը, նախանձոտ Աստուած...» Ելից Ի. 3, 4 և 5: Դարձեալ նոյն բովանդակութեամբ գրուած է. «Ուրիշ աստուածներ չունենաս իմ աչքի առաջ: Քեզ համար դրոշմուած բան չը շինես և ոչ այն ամենի նմանութեամբ, որ վերև երկնքումն է և ներքև երկրի վերայ և երկրի տակ ջրերումը: Նորանց երկրպագութիւն չը տաս և նորանց չը պաշտես, որովհետև ես եմ քո Տէր Աստուածը, նախանձոտ Աստուած...» Բ. օրինաց Ե. 7, 8 և 9: «Ես եմ ձեր Տէր Աստուածը, չը շինէք ձեզ համար ձեռագործներ կամ դրոշմուածներ և ձեզ համար արձաններ չը կանգնեցնէք... Ղևտաց. ԻԶ. 1»:

ձշմարիտ է, որ Աստուած արգելել է

Աստուածներ չը ստեղծել ձուլածոյ պատկերներից կամ ձեռագործներից և նորանց չը պաշտել, երկրպագութիւն չը տալ, ինչպէս որ մի ժամանակ հրէից ժողովուրդն արաւ, որ երբ Մովսէս մարգարէն հեռացաւ նորանցից և ուշացաւ, նորանք մոռացան Աստուծոյ ամենակարող զօրութիւնը, որ իրենց ազատեց Փարաոնի բռնակալութիւնից և գնացին Ահարոնի մօտ և խնդրեցին, որ իրենց համար աստուածներ շինէ, ու նորանց պաշտեն և իրենց առաջնորդեն. «Ժողովուրդը հաւաքուեց Ահարոնի մօտ և ստում է. եկ և մեզ համար աստուածներ շինիր, մեզ առաջնորդեն» Ելից ԼԲ. 1: Ահարօնը ընդգիմացաւ և յորդորներ կարգաց, ապօրինի բան չանել, բայց ժողովուրդը կատաղեց և ստիպեց անպատճառ աստուածներ շինել: Ահարօնը ականաջ ժողովել տուեց նորանց կանանց զարգերը, ոսկեղէնները և մի ոսկի

Հորթ ձուլեց: Ժողովուրդը սկսեց նորան Աստուծոյ տեղ պաշտել: Դաւիթ մարգարէն այդ ժողովրդի մօլութիւնը յիշելով իւր սաղմոսում գրում է. «Քորէբում Հորթ շինեցին և պատկերին երկրպագութիւն տուին և Աստուծոյ փառքը փոխեցին խոտակեր Հորթի նմանութեան, մոռացան իրենց կենարար Աստուածը, որ Եգիպտոսում մեծամեծ գործեր արաւ և իւր Հրաշքները Քամի երկրում և իւր ահաւոր բաները կարմիր ծովի վերայ» Սաղմ. ձԵ. 19, 20, 21 և 22»:

Այսպիսի մի աններելի յանցանք գործեց և Իսրայելացւոյ Յերոբոամ թագաւորը, որ երկու ոսկեձուլ երինջներ շինեց և նորանց Աստուած կոչեց ասելով իւր ժողովրդին. «Ահա Իսրայել քո աստուածները, որոնք քեզ հանեցին Եգիպտացւոյ երկրից» Գ. թագ. ԺԲ. 28: Պօղոս առաքեալը այդ բաների համար նախա-

տում է. «Անեղծ Աստուծոյ փառքը փոխեցին պատկերի նմանութեան՝ եղծանելի մարգու և՛ թռչունների և՛ չորքոտանիների և՛ սողունների... որոնք Աստուծոյ ճշմարտութիւնը փոխեցին ստութեան, հնազանդեցին և պաշտեցին արարածներին և ոչ Արարչին» Հռոմ. Ա. 23 և 25:

Աստուածային տնօրինութիւնների և սրբերի նկարագրութիւնը և պատկերացնելը յանցանք չէ, այլ յանցանք և կռապաշտութիւնն այն է, որ Աստուծոյ մեծութիւնը և ամենակարող գորութիւնը ուրանալով կամ չը ճանաչելով նիւթական բաներին Աստուծոյ տեղ են պաշտում: Ահա այգպիսի բաների համար է Աստուած արգելում և կռապաշտութիւն համարում, բայց երբ ձեռագործ պատկերները, ճարտարապետութիւնները և ձուլածոյ պատկերները ցոյց են տալիս Աստուածային մեծութիւնը, բարութիւնը և ողորմու-

թիւնը կամ սրբի դէմքը, նայուածքը, որոնցով ներգործութիւն են անում մարդկային մտքի և հոգու վերայ և բարոյապէս օժտում, Աստուած դորանց չէ արգելում, այլ և հրամայում է շինել պատկերներ և դնել 'ի ցոյց ժողովրդին:

Եւ Աստուած ասաց Մովսէս մարգարէին.

«Անփուտ փայտից կը շինես վկայութեան տապանակ, նորա երկարութիւնը երկու և կէս կանգուն լինի, լայնութիւնը մէկ և կէս կանգուն և բարձրութիւնը մէկ և կէս և նորան սուրբ ոսկով կը պատես, ներսից և դրսից կ'օծես նորան, և նորա շրջանակի չորս կողմով ոսկեայ ծնոտներ կը շինես... Եւ կը շինես երկու ճախարակեայ ոսկեայ Քերովբէներ և նորանց քաւութեան երկու կողմերի վերայ կը դնես և Քերովբէները լինին մէկը քաւութեան մի կողմին, իսկ միւսը յետեալ

կողմին: Եւ կը շինես երկու Քերովբէներ նորանց երկու կողմերին և Քերովբէների թւերը տարածուած լինին վերեւից և թւերով հովանաւորեն քաւութեան և նորանց երեսները իրար յանդիման լինի, որովհետեւ քաւութիւնը պիտի տապանակի վերեւի կողմից լինի:» Ելից, ԻՅ. 10, 11, 18, 19, 20 և 21:

Զեռքով շինուած տապանակ ուխտին ոչ թէ միայն Աստուծոյ ամենակարող զօրութիւնն էր լիշեցնում ժողովրդին, այլ և ձուլածոյ Քերովբէներն կռապաշտ մարդկանց յայտնի էին անում Աստուծոյ զօրութիւնն ու մեծութիւնը: Սուրբ Գիրքը յետեալն է պատմում. «Եւ ժողովուրդն ուղարկեց Սելով, և այնտեղից վեր առին Տիրոջ զօրութեան ուխտի տապանակը, որի վերայ նստած էին Քերովբէները և Հեղիայի երկու որդիքն Ոփնին և Փենեհէսը գնացին Աստուծոյ տապա-

նակ ուխտիի հետ: Եւ եղև, երբ Տիրոջ ուխտի տապանակը եկաւ բանակը, ամենայն Իսրայէլը մեծ ձայնով աղաղակեց և երկիրն էլ հնչեց: Եւ ալլազգիները լսեցին աղաղակը և ասում են. ի՞նչ է այն աղաղակի ձայնը Եբրայեցիների բանակում և իմացան, որ Տիրոջ տապանակը եկել է բանակը: Եւ ալլազգիները վախեցին և ասում են, այն նորանց աստուածներն են եկան բանակը, Տէր, մեզ ապրեցրու. վայ մեզ, որովհետև մինչև այսօր այսպիսի բան չէր պատահել: Վայ մեզ՝ ո՞վ պիտի մեզ ազատի նորանց հզօր աստուածների ձեռից, այն աստուածներն են, որ ամենայն հարուածներով Եգիպտացիներին զարկեցին և բոլոր անապատին: Ա. Թագաւոր. Գ. 4, 5, 6, 7 և 8:

Դադոնայ մեծ կուռքի պատկերը, որ Ազովտացի կռապաշտները պաշտում էին, Աստուած տապանակ ուխտիի միջոցաւ կոր-

ծանեց նորան և Ս. Գիրքը դորա համար այսպէս է գրում. «Եւ Փղշտացիներն Աստուծոյ տապանակ ուխտին տարան Դադոնայ տունը և դրին Դադոնի մօտ: Եւ յետեալ օրն առաւօտեան կանուխ Ազովտացիները մտին Դադոնայ տունը և տեսան Դադոնը իւր երեսի վերայ կործանուած Աստուծոյ տապանակ ուխտիի առաջ գետնի վերայ և նորանք Դադոնը վեր առին և տեղը դրին: Եւ յետեալ օրն առաւօտեան կանուխ վեր կացան և ահա Դադոնը կործանուած էր իւր երեսի վերայ, Տիրոջ տապանակ ուխտիի առաջ գետնի վերայ»: Ա. Թագ. Ե. 2, 3 և 4: Այստեղ շատ պարզ է, որ երկուսն էլ ձուլածոյ և ձեռքով շինուած պատկերներ էին, մէկը Դադոնայ կուռքը, իսկ միւսը տապանակ ուխտին իւր ձուլածոյ Քերովքէներով զարդարուած: Ի՞նչու համար երկուսն էլ միևնոյն զօրութիւնը չունէին, ի՞նչու երկուսն էլ միևնոյն ոյժը չէին

կարողանում գործ դնել, որովհետև տա-
պանակ ուխտին Աստուծոյ հրամանով էր
շինուած և սուրբ իւղով օծուած լինելով՝
կարողանում էր կենդանի ոյժ գործ դնել,
իսկ Ռաբոն անկարող էր այդ անելու, պատ-
ճառ որ մարդիկ նորան պաշտում էին մի-
միայն Աստուծոյ տեղ և Աստուած չէին
ճանաչում: Պօղոս առաքեալը Քերովբէ-
ներին գովելով ասում է. «Եւ նորա փա-
ռաց Քերովբէները, որոնք հովանի են ա-
նում քաւութեան վերայ» Եբրայ. Թ. 5:
Պօղոս առաքեալը գովում է Քերովբէների
պատկերները նորա համար, որ նորանք
անձայն քարոզում էին Աստուծոյ Մեծու-
թիւնը, զօրութիւնը և փառքը:

Աստուած Մովսէս մարգարէին ասել
է. «Քեզ համար կուռք չը շինես, ամեն
բանի նմանութիւնով» Ելից Ի. 4, իսկ յե-
տոյ թէ. «Երկու Քերովբեայ ոսկեայ ճա-
խարակներ կը շինես» Ելից ԻԵ. 18: Այս-

տեղից դուրս է գալիս իրար հակասող եր-
կու բան. «Չը շինես և շինես» խօսքերը,
բայց եթէ ուշադրութեամբ քննենք և
մտածենք, կը տեսնենք, որ Աստուծոյ առա-
ջին հրամանով արգելւում է Աստուծոյ
տեղ երկրպագելու համար կուռքեր շինե-
լը, իսկ երկրորդ հրամանով պատուիրում է
ոսկուց ձուլել Քերովբէների պատկերները,
ինչպէս վերև տեսանք:

Յակովբ նահապետը գնում էր Մի-
ջագետք, արևը մայր է մտնում, Յակովբը
ճանապարհին քնում է և բարձի փոխարէն
իւր գլխի տակ դնում է մի քար: Գիշերը
երազ է տեսնում և այլն... «Եւ առաւօտ-
եան Յակովբը վեր է կենում և առնում
այն քարը, որ դրել էր իւր գլխի տակ,
արձան կանգնեցնում և նրա գլուխը իւղով
օծում, և Յակովբը ուխտ է դնում և ասում.
«Եթէ Տէր Աստուածը ինձ հետ լինի, ինձ
այս ճանապարհում պահի, որ ես գնում

529-2009 (680-93)

եմ և ինձ ուտելու հաց և հագնելու հան-
դերձ տալ և խաղաղութեամբ դառնամ իմ
հօր տունը և իմ Տէր Աստուածս լինի: Եւ
այս քարը, որ ես արձան կանգնեցրի, Աս-
տուծոյ տուն լինի և այն ամենից, որ ինձ
տաս քեզ տասանորդ տամ»: Յակովբ նա-
հապետը ջերմն զգացմունքից քարը ար-
ձան է կանգնեցնում և այդ բաւական չը
համարելով՝ իւրով օծում է նորան: Յա-
կովբ նահապետի արարմունքն ոչ ոք կա-
րող չէ կռապաշտութիւն համարել: Նա
աստուածապաշտութեան ջերմն զգացմուն-
քից դիմեց այդ քայլին և այնտեղ Աստու-
ծոյ տուն կոչեց և յարգանքով վերաբե-
րուեց գէպի այն քարը:

Դարձեալ ուրիշ օրինակ. Իսրայէլա-
ցիները Եգիպտոսից դուրս եկած գնում
էին Քանանացւոց երկիրը. նորանք հացի
և ջրի մի փոքր նեղութիւն կրելով՝ սկսե-
ցին տրտնջալ Աստուծոյ դէմ: Աստուած

նորանց կամակորութիւնը կոտրելու հա-
մար, անապատի օձերի թիւը շատացրեց,
որոնք խալթում էին իսրայէլացիներին և
բաւական ժողովուրդ կոտորուեց: Իսրայէ-
լացիները այդ պատուհասը տեսնելով սար-
սափահար եղան և խնդրեցին Մովսէս մար-
գարէին իրենց համար աղօթել Աստուծուն:
Աստուած լսեց Մովսիսի աղօթքը և հրա-
մայեց մի օձի ձուլածոյ պատկեր շինել և
փայտեայ նշանակի վերայ դնել և օձից
խալթուածներին, որոնք հաւատով նայում
էին նորան, իսկոյն և եթ բժշկուում էին:
Նշանակում է պղնձեայ ձեռակերտ օձն էլ
տապանակ ուխտի պէս գորութիւն ունէր
և Ս. Գիրքը այսպէս է գրում. «Եւ Տէրն
տսում է Մովսիսին, դու օձ շինիր և դիր
նորան նշանակի վերայ և երբ մարդուն օձ
խալթելու լինի, օձից խալթուած ամեն
ոք, որ տեսնի նորան կապրի: Եւ Մովսէս
պղնձի օձ շինեց և նորան նշանակի վերայ

դրեց և երբ օձը խալթում էր մարդուն,
սա նաչում էր պղնձի օձին և ապրում էր»
Թւոց ԻՍ. 8 և 9:

Ընթերցող, այժմ դու ինքդ դատիր,
միթէ Մովսէս մարգարէն չէր կարող Աստուծուն ասել թէ. Տէր, դու ինձ հրամայում ես. «Քեզ համար կուռք չը շինես» իսկ յետոյ: «Երկու Քերովբեայ ոսկեայ ճախարակներ կը շինես», այժմ ես չեմ կարող կուռք շինել: Բայց Մովսէսը տղայամիտ չէր, նա լցուած մարգարէական հոգւով՝ հասկանում էր այն ամենը, ինչ որ դուրս էր գալիս Աստուածային բերանից, նա մանաւանդ այն պղնձից ձուլուած պատկերի նշանակութիւնը, որ Աստուծոյ մարդասիրութեան մի խորհրդաւոր նշանն էր, որ պիտի կատարուէր Գողգոթա սարի վերայ: Այդ բանը ինքը Քրիստոս անձամբ բացայայտեց. «Եւ ինչպէս Մովսէսը անպատի օձը բարձրացրեց, այնպէս էլ պէտք

է Մարդոյ որդին բարձրանայ» Յօհ. Գ. 14:

Ուրեմն տօստեղ դժուար չէ որոշել կուսպաշտական պատկերները եկեղեցական սուրբ պատկերներից: Նշանակում է մեր եկեղեցին, որքան սրբերի պատկերներ ունի, որոնք հին և նոր օրէնքների մէջ յայտնուած են մարդկութեան, անձայն քարոզներ են Աստուածաշաշտութեան համար:

Թէ ինչպէս են նկարել Աստուծոյ պատկերը, քանի որ Նորան ոչ ոք չի տեսել, այդ պարզաբանում է հետեւեալ կերպով. «Աստուած Մովսէս մարգարէին ասել է. «Ձեռ կարող իմ երեսը տեսնել, որովհետեւ մարդ չի տեսնիլ իմ երեսը և ապրիլ» Ելից ԼԳ. 20: Այժմ ո՞ւմ նմանեցրիք նորան, միթէ հիւսնը նորան պատկեր չինեց, կամ ոսկերիչը ոսկով ձուլեց և նորան ոսկով պատեց, պատկերի նման կերպարանք տուաւ նորան:» Եսայ. Խ. 18 և 19:

«Աստուծուն ոչ մի ժամանակ ոչ ոք

չի տեսել, միմեայն միածին որդին, որ Հօր ծոցումն է, նա պատմեց» Յօհ. Ա. 18, ա. Տիմ. 2.16, Ա. Յօհ. Դ. 12:

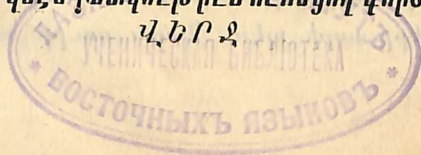
Ճիշտ է, որ ոչ ոք անկարող է եղել Աստուծոյ սուրբ երեսը (պատկերը) տեսնելու, բայց միածին որդին պատմեց և զրուած է. «Ամեն բան իմ Հօրից ինձ տուուեց և ոչ ոք չի ճանաչում որդուն, եթէ ոչ Հայրը և Հօրը ոչ ոք չի ճանաչում, եթէ ոչ որդին և որդին ում ուզենայ կը յայտնի» Մատթ. ԺԱ. 27: Ուրեմն թէ և Աստուածային սուրբ դէմքը մարդկային աչքին չի երևացած, այնու ամենայնիւ ըստ ցուցման Ս. Գրքի նկարուած է նորա սուրբ պատկերը: Քրիստոս նման է իւր Հօրը, ուստի Հօր և որդու մէջ տարբերութիւն չը կայ և նկարելն էլ դժուար չէ: Աւետարանիչը գրում է թէ. «Հօրը ոչ ոք չէ ճանաչում, եթէ ոչ որդին և որդին ում ուզենայ կը յայտնի»

Մատթ. ԺԱ. 27: Նշանակում է, որ որդին, այսինքն Քրիստոս, Հօր մասին յայտնել է, ուրեմն դժուարութիւնները փարատում են որդու յայտնելովը և ամեն մէկը տեղեկութիւն ունի Հօր մասին: Առաջ բերենք ուրիշ օրինակներ. «Եւ Ոգիւ թագաւորի մեռած տարում, Տէրը տեսի բարձրութեան և վերացած աթոռի վերայ նստած և տունը լցուած էր նորա փառքով: Եւ Սերովբէները նորա չորս կողմում կային...: Եւ ասում եմ, վնչ է ինձ ես տառապեալ մարդս ինչպէս Հիացած լինիմ, որովհետեւ մարդ եմ և պիղծ շրթունք ունիմ և պղծուած շրթունքներով ժողովրդի մէջ եմ բնակում և զօրութեանց Տէրը իմ աչքերով տեսի:» Եսայ. Զ. 1, 2 և 5: Դանիէլ Մարգարէն էլ այսպէս է գրում. «Տեսնում էի, մինչև որ աթոռները դրուեցան և Հինաւուրցը նստեց: Նորա Հանդերձը ձիւնի պէս սպիտակ էին և նորա գլխի մագերը ասրի պէս. Նորա սուրբ աթոռը

իբրև կրակի բոց, նորա անիւները իբրև բորբոքուած (վառուած) կրակ...: Տեսնումէի գիշերուայ տեսիլքում և ահա երկնքի սմպերով գալիս էր Մարգոյ որդու նման և հասնում էր մինչև Հինաոււրցը և ներկայանում Նորա առաջ: Դանիէլի Է. 9 և 13:

Մեր եկեղեցին Աստուծոյ յայտնութիւնը Ս. Գրքից առնելով՝ նկարում է Նորա պատկերը և օծելով Սուրբ իւղով, Նորա առաջ մտքով վերանում է դէպի Աստուած, կամ դէպի սուրբը, ապա իւր սրտի փրկչունները արտայայտում Նորա առաջ և երկրպագութիւն տալիս, Դաւիթ Մարգարէի պէս ասելով. «Դէպի քեզ հմ բարձրացնում իմ տէքերը, Ով Տէր, որ երկնքումն ես բնակւում» Սաղմ. ձԻԲ. 1: Այսպէս ենք վերաբերում և դէպի բոլոր սրբերի պատկերները, որոնք անձայն մեզ քարոզում են Աստուածապաշտութիւն, ճշմարտութիւն, առաքինութիւն և այլ շատ կրօնական վսէմ յատկութիւն ունեցող գործեր:

Վ. Ե. Բ. Զ.

<< Ազգային գրադարան

NL0133090

